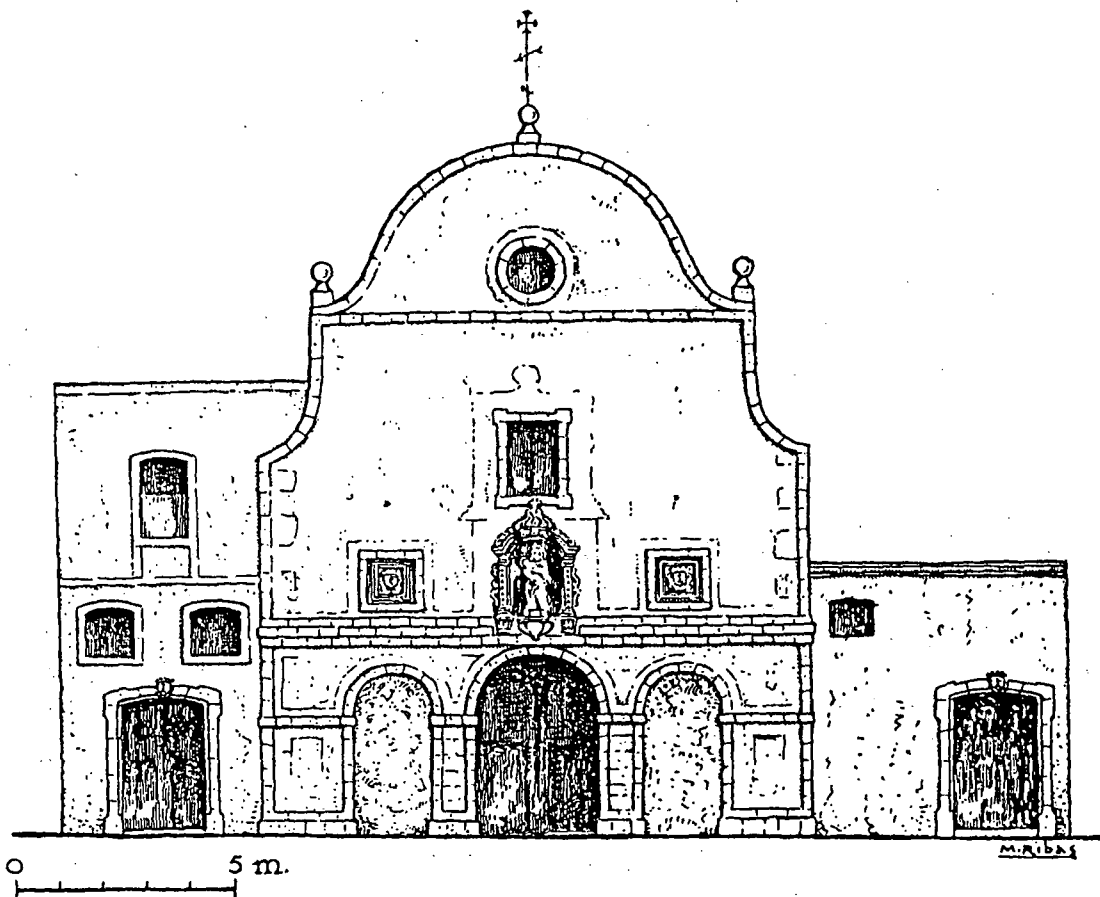

L'ESGLÉSIA DE SANT JOSEP

Façana de l'església de Sant Josep
Dibuix de Maria Ribas i Bertran

TRÀMITS PER A LA FUNDACIÓ

En el Diari de Mataró, número extraordinari de les Santes de l'any 1935, i en una edició de bibliòfil de vint exemplars, publicarem l'historial dels convents mataronins de Carmelites Descalços i Caputxins, amb motiu de complir-se el centenari de la seva desaparició. En el present treball estudiarem únicament l'església del convent de Pares Carmelites, més tard destinada a parròquia. En aquesta ocasió, per tant, ens trobem necessàriament obligats d'iniciar el nostre treball resumint algunes notícies de l'indicat article, però procurarem de donar-li un nou interès atenent-nos a una més extensa informació que encara no havia estat mai publicada.

L'any 1585, el mataroní Dr. Joan de Palau, rector de la parròquia de Santa Maria, tingué viu interès per a la fundació d'un convent de l'Orde Carmelità a Mataró. Per tal motiu, emprengué les gestions necessàries, posant-se en contacte amb els Pares Carmelites Descalços de Barcelona, manifestant particularment el seu desig al Prior d'aquell convent, P. Joan de Jesús Roca.

Fets els deguts tràmits, en el Capítol General dels Carmelites, celebrat a Valladolid el 17 d'abril de l'any 1587, s'autoritza al P. Roca perquè designés els religiosos que haurien de fundar el convent de Mataró. L'elecció fou feta aviat i, a finals del mateix any, el P. Pere del Carmel, dos Religiosos professos, nou Novicis, un Llec, un Donat i un

Sacerdot secular constituïren la nova Comunitat que arribà a Mataró, on fou rebuda pel Dr. Palau i un gran nombre de ciutadans.

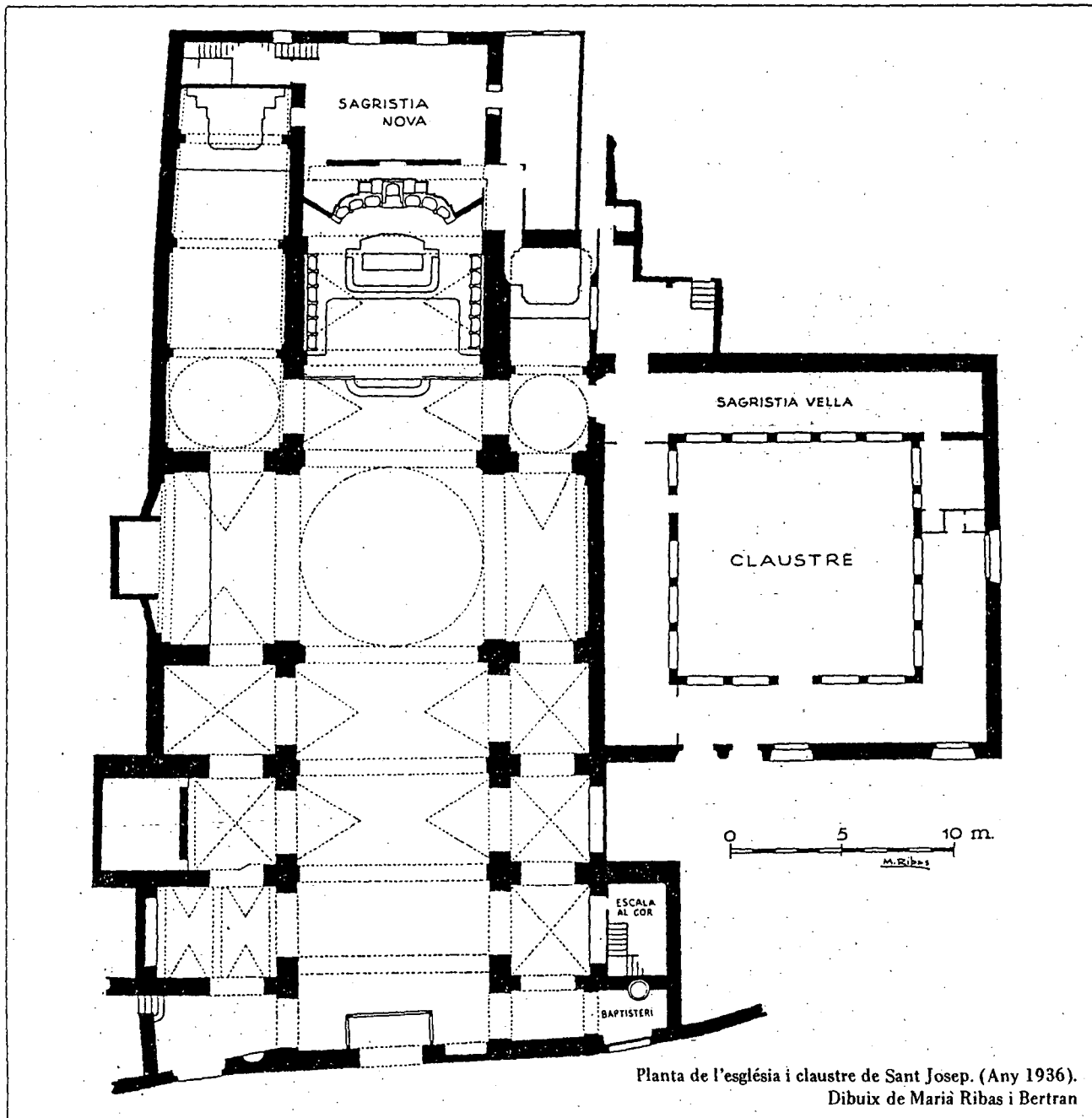
El Consell de la Vila, pel gener de l'any 1588, acordà de cedir estada franca provisional a la nova Comunitat en l'Hospital Vell, situat en la Riera –l'edifici actual de l'Ajuntament– utilitzant per al culte l'antiga capella de Santa Magdalena que hi existia.

El dia 2 de febrer de l'any 1589 la Comunitat es traslladà a la casa d'Antic Roca, que amb anterioritat ja havia estat reformada per a una adequada adaptació a les necessitats de la Comunitat.

A finals de febrer del mateix any fou solemnement col·locada la primera pedra del convent pel Dr. Palau, qui es convertí, pels seus importants donatius, en el més gran protector dels Carmelites. El 1590, el Dr. Palau col·locà amb no menys solemnitat, la primera pedra de l'església; en aquell moment, claustre, refetor i cel·les ja estaven pràcticament a les acaballes.

L'ESGLÉSIA

La planta de l'església es compon de tres naus de 35 metres de llargària. Modernament, amb motiu d'haver-se efectuat obres de reforma i

ampliació en el presbiteri i en la capella de la Mare de Déu del Carme i per la construcció d'una nova sagristia al darrera de l'altar major, la profunditat va augmentar en uns deu metres. La nau central té una amplada de 8'50 m. La lateral de la dreta és de 3'50 m. i la de l'esquerra, encara que també té la mateixa amplada de 3'50 m., ofereix desigualtats a causa de la diferència de superfície de cada capella. S'insinua un creuer amb cúpula, que és l'únic lloc on unes obertures donaven llum natural a l'interior del temple. Una altra obertura centrada en la façana il·luminava el cor. Modernament en el presbiteri i nau principal s'obriren nous finestres al nivell d'arrancament de la volta, però encara foren insuficients per a una bona il·luminació.

Els gruixos dels pilars i la poca alçària dels arcs i naus laterals determinen una arquitectura poc esvelta, tot i que el motlluratge, les pilastres adossades i les cornises s'adapten perfectament als ordres clàssics. La poca llum natural que rebia l'interior del temple obligava de tenir enceses unes esplèndides llànties de llautó que penjaven des del centre de tots els arcs en totes les hores del culte.

A la dreta de l'edifici de l'església hi ha el claustre, de planta quadrada, de 17 metres de llargària per cada costat. En adaptar el temple en paròquia es destinà una de les seves naus a sagristia.

A la nau principal del temple, i en comunicació amb el pis de la clausura del convent, hi ha el cor, amb uns allargaments per cada costat en forma de balcó. En el de l'esquerra hi havia l'orgue. De construcció molt senzilla, solia tocar-lo un dels mateixos frares. A mitjans del segle XVIII hi havia Mestre de Capella, que a vegades era un músic que no era de la comunitat. En 1778 Miquel Bassols de la Selva de Mar, sol·licità aquesta plaça, que li fou concedida i el dia 25 de gener de l'any següent en va prendre possessió com a Mestre de Capella i com a Organista.

ALTARS

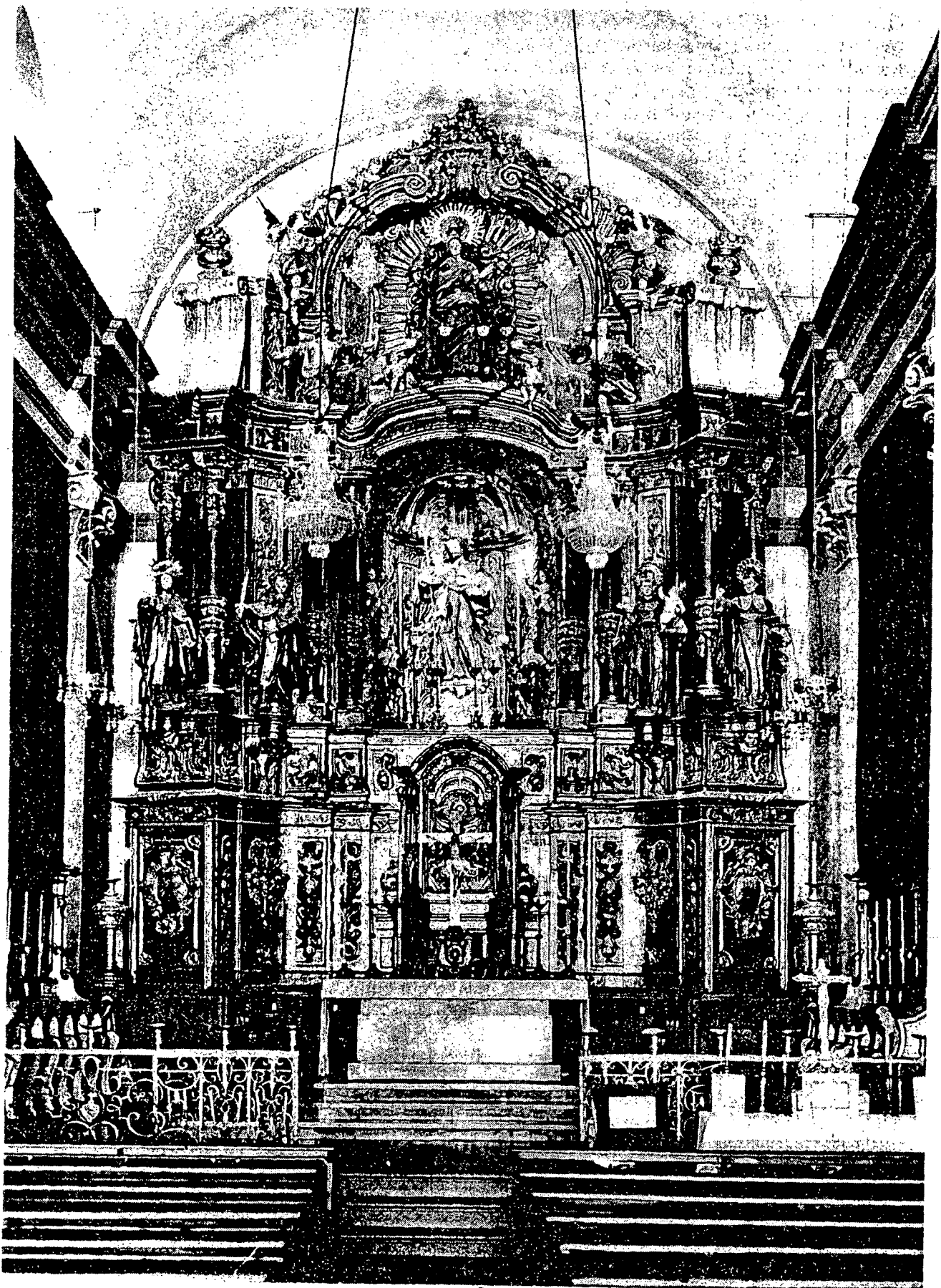
A principis del segle XVII l'església només tenia cinc altars, que eren l'altar major i els de Sant Joan de la Creu, Santa Dorotea, Santa Teresa de Jesús i la Mare de Déu del Carme. Posteriorment es construïren altres altars, que amb el temps sofriren modificacions, es suprimiren imatges i se n'afegiren de noves; per tal motiu, la nostra descripció serà concretada en l'estat de l'església abans de la destrucció de l'any 1936. Ens interessa de fer constar que en el moment de construir-se alguns altars, i en determinades reformes, intervingué en la direcció Fra Josep de la Concepció, destacat

Cúpula de l'església de Sant Josep.
Fotografia Maria Ribas i Bertran.

arquitecte, que fou conegut vulgarment per El Tracista i fou autor de notabilíssimes obres arreu de Catalunya. Havia ingressat de novici en el convent de Mataró i hi fou ordenat carmelitè l'any 1651.

L'altar major, com és lògic, existia des del primer moment i en ell estava instal·lat el Santíssim. Primer fou construït amb caràcter interí i per allà l'any 1718 s'inicià la construcció d'un nou altar i retaule de gran envergadura, que creiem que devia ésser el que s'acabà l'any 1758 i va ser destruït l'any 1936. El cos inferior del retaule estava compost de plafons motllurats que emmarcaven una variada decoració en relleus purament decoratius, tenint adossada en el centre la taula per celebrar la Missa, graderia, sagrari i un esplèndid manifestador per a l'Exposició Major. El cos central estava compost d'una espaiosa fornícula amb una magnífica imatge del Patriarca Sant Josep portant a braç l'Infant Jesús. Una pintura de Viladomat, representant la mort de Sant Josep, feia de teló a la fornícula. Fou salvada de la destrucció, però degut a l'abandó dels últims anys arribà a un estat lamentable, que malgrat una actual restauració, avui és impossible de poder apreciar com era la pintura original. Uns entaulaments amb columnes decorades, ordenadament distribuïdes alternaven amb les imatges de Santa Teresa de Jesús, Sant Elies, Sant Antoni de Pàdua i Sant Albert, sostin-

Altar Major de l'església de Sant Josep. Destruït el 1936.
Postal Gráfica Fides.

gudes per unes historiades peanyes. La part alta estava interpretada de forma apoteòsica fent destacar una formosa imatge de la Puríssima voltada d'àngels grans i petits enmig d'una escaient ornamentació.

Durant els anys vint, s'activaren unes obres, que ja havien estat iniciades anteriorment, en diversos llocs del temple. S'hagué de consolidar la cúpula, per haver fet una mica de moviment, i repassar totes les teulades i volta de la nau principal. Un cop enllestides aquestes obres de primera necessitat, es pensà de donar una millor visualitat al retaule major, donant més profunditat al presbiteri, allargant d'uns metres la nau, permetent de fer recular el retaule i aixecar-lo del nivell on es trobava, fins a fer-lo arribar a la part més alta de la volta. Aquesta millora va permetre de fer descansar el retaule damunt d'una nova socolada d'obra, en la qual s'hi adossaren uns setials, i la taula fou separada del retaule. Conjuntament amb aquestes obres es construï una nova sagristia al darrera de l'altar major.

L'any 1935 es realitzaren altres obres importants com la pavimentació d'una part del presbiteri amb la construcció d'una nova graderia de pedra, es restaurà el retaule, es construï una esplèndida taula de pedra més avançada que l'anterior, que permetia la celebració de la Missa de cara al poble, s'adossaren uns nous setials a les parets laterals i es començà la decoració del presbiteri, iniciada amb una esplèndida pintura dedicada a Sant Joan, obra de l'artista mataroní Lluís Muntané. Aquestes obres foren inaugurades, junt amb la consagració de l'altar major pel bisbe de Barcelona, el dia 22 de novembre de dit any 1935. Les destruccions del temple, motivades pels fets que es produïren l'any següent causaren la pèrdua del retaule major i la destrossa d'una part important del que s'havia realitzat en dites obres.

La descripció dels altars laterals era la següent. Entrant a l'església, a la nau esquerra, trobàvem primerament un altar barroc, alterat de la seva estructura primitiva, que originàriament era dedicat a Sant Albert, la imatge del qual no hem vist mai en cap altre indret de l'església. Fou reformat per tal d'adaptar en el seu lloc central una pintura d'Enric Moncerdà representant les Santes Juliana i Semproniana, que costejà Maria Segarra Vda. de Cuyàs. També s'hi afegí un sepulcre amb relleus de talla de fusta vista, amb una imatge de Jesús jacent i encara un quadre amb la Verge del Perpetu Socors. Observem que la devoció de diverses persones, massa ben corresposta (com anirem veient), generalment produeix coses que fereixen la vista i malmeten l'estètica. L'any 1923 en un costat del

mateix retaule barroc s'hi afegí una indiscreta capelleta amb un Sant Josep Oriol i a l'altre costat per fer conjunt se n'hi col·locà un altre amb Sant Lluís Gonzaga, ambdues imatges de pasta.

L'altar que es troba a continuació fou, i és encara, dedicat a Santa Teresa de Jesús. Era un dels millors exemplars barrocs de l'església, com encara es dedueix pel tros que es conserva, però també sofrí les inevitables reformes d'època moderna, per tal d'introduir-hi un sepulcre amb la imatge jacent de la Verge Maria. A la part central del retaule hi prenia una extraordinària importància una magnífica composició escultòrica representant l'èxtasi de Santa Teresa de Jesús, que llunyament recordava la que va fer Bernini, per a l'església de Santa Maria de les Victòries de Roma. A la part superior hi havia la imatge de Jesús, noi, sostenint la bola del món amb la mà esquerra, tenint un àngel a cada costat. Adaptades al retaule hi havia dues pintures, una representant Sant Antoni de Pàdua i l'altra Santa Bàrbara, presentada portant en una mà un calze i una hòstia, i a l'altra la palma del martiri. Ambdues es conserven.

Continuant per ordre, a la mateixa nau trobem l'altar que fou construït a principis del segle XVII dedicat a Sant Joan de la Creu, que igualment com els anteriors, sofrí les corresponents reformes. Consistiren a canviar l'advocació per tal de dedicar-lo a la Puríssima, col·locant la seva imatge a la fornícula central, anul·lant la primitiva, en substitució d'una altra de més gran mida i diferent estil, i a més a més encara, s'hi afegí una altra fornícula de mida més petita per a una imatge del Sagrat Cor de Jesús. Unes pintures laterals, actualment conservades, representen Santa Anna portant de la mà la seva filla, la Verge Maria, nena, i Santa Gertrudis, abadessa amb bàcul. A la part més alta hi havia una altra pintura molt ennegrida, difícil d'identificar. A les parets laterals foren col·locades unes imatges adotzenades de Santa Tereseta de l'Infant Jesús i Sant Joan de la Creu, al damunt d'un escaient i uns marcs de fons simulaven unes capelletes, que estaven d'acord amb les imatges.

A continuació ens trobem en el creuer on s'admirava un esplèndid retaule que ocupava tota la superfície de la paret, en amplada, i que en alçada s'aixecava fins a sobre la cornisa. Estava dedicat al Sant Crist de l'Agonia, la imatge del qual era venerada en una gran fornícula que al mateix temps feia de cambril al qual s'hi podia pujar entrant per unes belles portes laterals. Modernament es col·locà al peu de la creu una imatge de la Verge, de mida natural, amb una vestimenta de roba negra. Aquest retaule destacava sobre els al-

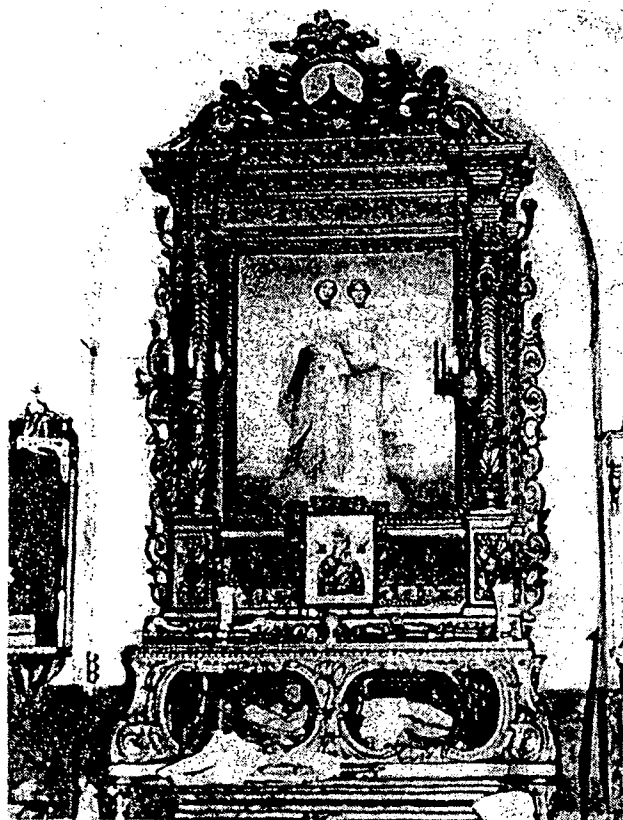
tres, no sols per la seva excel·lent situació, sinó també per l'esplendidesa de la seva estructura i ben estudiada decoració, d'estil barroc, que tenia la qualitat de fer destacar amb bon gust artístic una sèrie d'emblemes al·lusius a la Passió. Consta que existia l'any 1770, que segons deduïm, es tracta d'una data molt immediata a la de la seva construcció. Fou totalment destruït l'any 1936.

La descripció de la nau de la dreta és com segueix: primer hi havia una discreta i reduïda capella, sense decoració, que fou destinada a Baptisteri quan l'església fou convertida en parròquia. Estava tancada per un petit barri de ferro amb uns barrots acabats amb florejats de gust modernista, construït l'any 1870.

A continuació una porta d'accés al cor i Sant Crist per a l'adoració. Tot seguit ens trobem davant del primer altar de la nau, construït l'any 1778 i dedicat al Natzarè. No canvià mai d'advocació i la imatge del titular fou sempre respectada al seu lloc, però continuant amb les simpaties que els devots tenien per a determinats sants, s'introduïren en els petits espais lliures tant del retaule com de la capella, les imatges de Santa Anna, Sant Joaquim, Santa Llúcia, Sant Ramon Nonat i Sant Roc, de les quals no en farem comentari. El retaule barroc pogué salvar-se de la destrucció i, degu-

dament restaurat, torna a figurar en el seu antic lloc de l'església.

Es troba a continuació l'altar de Sant Antoni de Pàdua que fou construït l'any 1809, d'estil neoclàssic. Sant Antoni estava a la fornícula central representat en l'aparició del Nen Jesús. En un medalló situat a la part alta hi havia un pronunciat relleu de la Verge Maria amb un àngel fent-li ofrena de fruites. Modernament s'hi afegiren les imatges de Santa Rita i Sant Antoni Abat, una a cada costat del retaule. Des de principis del segle XVII fins a la data de construcció d'aquest retaule, la capella havia estat dedicada a Santa Dorotea, que tenia altar propi. El 1648 Dorotea Ballot i Palau disposà que cremés contínuament una llàntia davant de la Mare de Déu del Carme i una altra davant del Santíssim Sagrament. Disposà també que s'edifiqués una nova capella de Santa Dorotea, retaule, llàntia i ornaments, tot inclòs, a costes seves. En el testament del Dr. Josep Arnau i Cabanyes, fill del Dr. Pau Cabanyes i Arnau, en poder de Salvador Mataró, notari de Mataró, el 18 de novembre de l'any 1736, entre altres coses diu: "elegesch la sepultura del cos meu fahedora en la tomba pròpia, que és construhida en la Capella de Santa Dorotea, de la Iglésia del Convent de Pares Carmelitas Descalços de la present Ciutat de Mataró".

Altar de les Santes. Església de Sant Josep. Abans del 1936.
Fotografia Marià Ribas i Bertran.

Èxtasi de Santa Teresa. Antic altar de Santa Teresa a l'església de Sant Josep. Escultura destruïda el 1936.
Fotografia Marià Ribas i Bertran.

A continuació ens trobem dintre del creuer, on existia un gran retaule neoclàssic dedicat a Sant Vicenç de Paül. Fou decorat, estucat i daurat per l'artista de Barcelona Víctor Brossa a despeses de N'Antonieta de Bofarull Vda. de Ravell. La imatge del Sant fou, obra de l'escultor mataroní Damià Campeny, interpretada amb valentia i expressió extraordinàries. Salvada de la destrucció de l'any 1936, avui pot admirar-se novament a la nostra església. En el cos superior del retaule, en un medalló ovalat hi havia una pintura representant Santa Caterina Laboré i en el centre de les grades de la taula la imatge de Santa Mònica, patrona de l'Associació de Mares Catòliques. Aquesta imatge fou obra de l'escultor Francesc Pagès de Serratosa, i beneïda el dia 3 de maig de l'any 1888. El retaule, igualment que l'anterior, fou destruït.

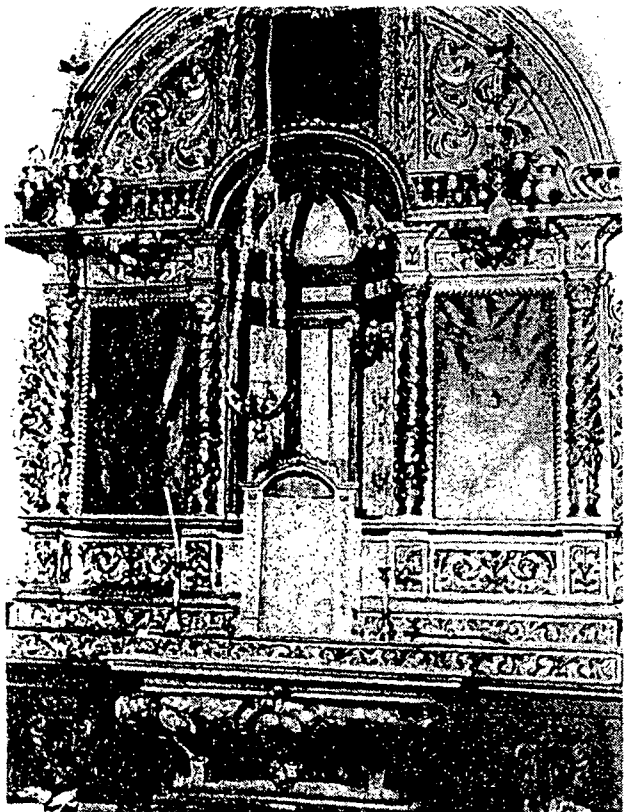
Tocant les pilastres del creuer més pròximes al presbiteri, hi havia dos altars completament iguals, l'un dedicat a Sant Pere Màrtir i l'altre a Santa Rosa de Lima. Tenien uns medallons pintats a la part superior; un representava Sant Antoni Abat i l'altre Sant Sebastià.

Adossada a la tercera pilastra de l'esquerra de la nau principal, junt al creuer, hi havia la trona, que l'any 1914 fou traslladada de lloc, i havent-ne construït una altra d'igual, van ésser col·locats

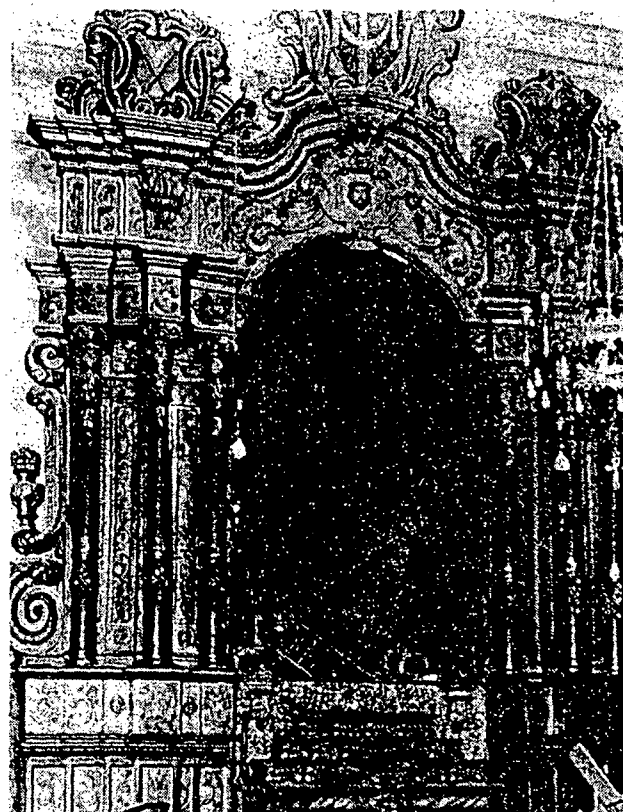
des a les pilastres on hi havia els referits altars de Sant Pere Màrtir i Santa Rosa de Lima. Foren costejades per Regina Marfà. Llavors els dos altars s'instal·laren un a cada costat del retaule de Sant Vicenç de Paül.

L'altar de la Mare de Déu del Carme que s'esmenta com un dels primers que va construir la Comunitat carmelitana ens és completament desconegut i no sabem pas quines eren les seves característiques. Sabem que a principis del segle XVIII tenia capella pròpia, posteriorment engrandida i que pel desembre de l'any 1889 s'hi iniciaren unes obres de restauració i decoració de les parets i voltes. Creiem que és la data que fou col·locat el nou altar i retaule construït amb marbres d'Itàlia, actualment existent, i des de llavors la mateixa capella també es destinà al Santíssim. La imatge de la Verge del Carme, destruïda l'any 1936, era excel·lent. L'actual n'és una rèplica que interpreta amb tota fidelitat l'anterior. Aquesta capella constitueix dintre el temple un redós íntim, de complet recolliment que convida a la meditació. Està situada a l'extrem de la nau esquerra.

A l'extrem de l'altra nau lateral hi ha la capella de la Verge del Pilar, de molta dignitat, encara que quelcom inferior a l'anterior. A la fornícula hi ha la imatge de la Verge acompanyada de les de

Altar de la Puríssima. Església de Sant Josep.
Destruït el 1936.
Fotografia Marià Ribas i Bertran

Altar del Sant Crist. Església de Sant Josep.
Destruït el 1936.
Fotografia Marià Ribas i Bertran

Sant Joan Baptista, Sant Jaume el Major i Sant Cristòfor. En un relleu de la part superior del retaule es representa Sant Francesc d'Assís. Aquest altar i retaule, igualment que l'anterior, era construït amb marbres d'Itàlia. Ambdós foren costejats per les famílies Llauder i Camín.

La devoció a Sant Jordi, a la dècada dels anys 20, prengué un fort increment, celebrant-se actes religiosos de molt esplendor. El fet donà motiu d'estrenar una bella imatge del sant que fou encarregada a l'escultor Josep Viladomat, resident a Barcelona. No tenint lloc a cap altar es venerà, amb interinitat molt llarga, en un costat del presbiteri.

Cal observar que l'extraordinari augment d'imatges a tots els altars i capelles, és de l'època que l'església es constituí en parròquia.

PARRÒQUIA

Lliurada l'església carmelitana de la crema dels convents de l'any 1835, foren tapiades amb parets d'obra les portes d'accés. En aquest estat van romandre fins l'any 1842, en què el Govern es proposà d'adaptar el temple a finalitats totalment oposades al seu caràcter religiós. Personalitats des-

tacades de la localitat, d'acord amb l'Ajuntament i el bisbe Dr. Pérez Martínez de San Martín, aconseguiren del Govern l'autorització d'obrir-lo i destinar-lo novament al culte.

El dia de Sant Josep de l'any 1843 s'hi cantà un Ofici de Rèquiem.

Les necessitats espirituals de la població motivaren la creació d'una nova parròquia, perquè era insuficient l'única que hi havia, que era la de Santa Maria.

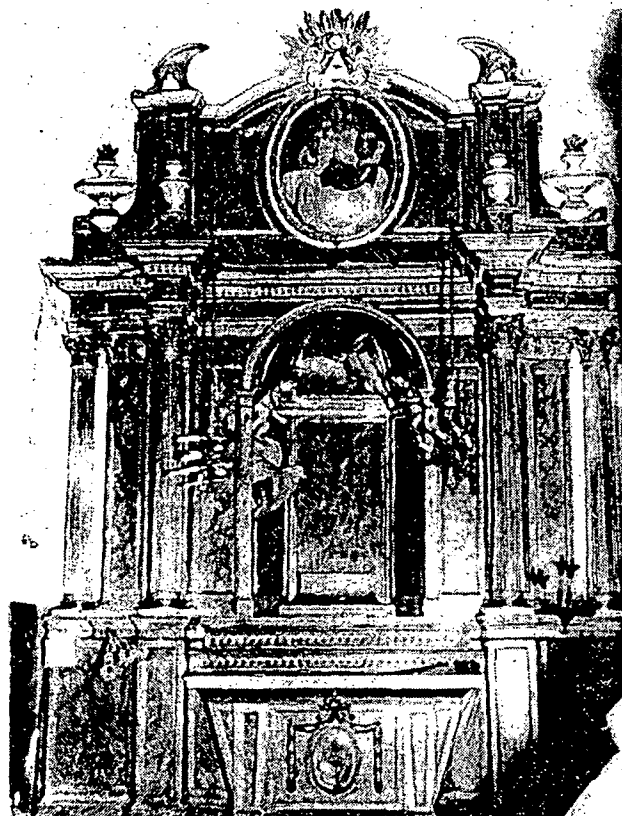
El 1866 es va fer un arranjament parroquial, pel qual el bisbe de Barcelona Dr. Pantaleó Montserrat i Navarro, destinà l'antiga església dels Pares Carmelites com a Parròquia, sota l'advocació de Sant Joan i Sant Josep.

El Bisbat convocà oposicions de rector i el dia 12 de juny de l'any 1868 en va rebre el nomenament Mn. Narcís Canet, que en va prendre possessió el dia 17 d'agost del mateix any.

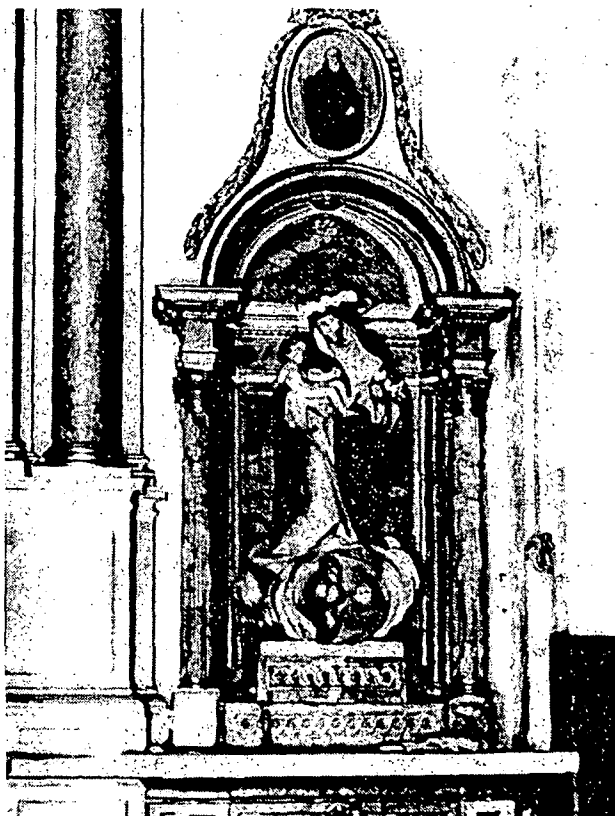
Els sacerdots que regiren la parròquia fins l'any 1936 foren els següents:

1868-1877 Mn. Narcís Canet, rector.

1878-1878 Mn. Josep Oriol Roig, ecònom

Altar de Sant Antoni de Pàdua. Església de Sant Josep.
Destruït el 1936.
Fotografia Maria Ribas i Bertran.

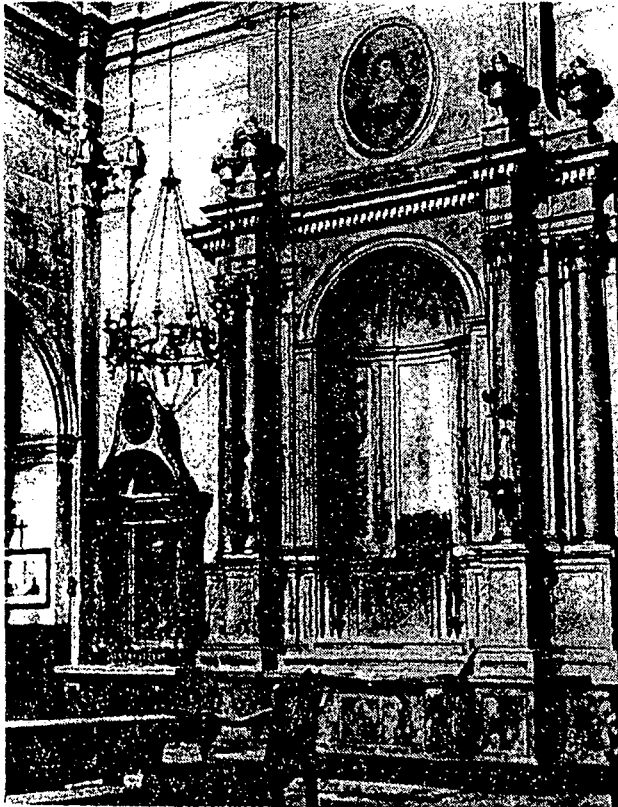

Altar de Santa Rosa de Lima. Església de Sant Josep.
Destruït el 1936.
Fotografia Maria Ribas i Bertran.

1878-1891 Mn. Maurici Busquetas, rector
 1891-1893 Mn. Gaietà Viaplana, ecònom
 1893-1904 Mn. Francesc d'A. Bentura, rector
 1904-1906 Mn. Salvador Rial, ecònom
 1906-1929 Mn. Pere Cañas, rector
 1929-1936 Mn. Lluís Miquel, ecònom

Des de la creació de la parròquia són moltes les obres de reforma i d'agençament que es realitzaren a l'edifici de l'església. Primer de tot es fan les destrosses produïdes els dies de la revolta de l'any 1835; després es realitzen les d'adaptació de la capella del Sagrament, les del Baptisteri, la Sagristia, etc. El 1892, sota la direcció de l'arquitecte Emili Cabanyes, es realitzen obres de gran necessitat a la volta de la nau principal i a diversos llocs de la mateixa nau, a totes les teulades, a les capelles del Sant Crist, de la Puríssima i de Santa Teresa, i també es repassen diverses deficiències del vell paviment i es pinten les parets. Posteriorment es realitzen les altres obres, de les quals ja hem parlat.

El 1870; trobant-se inservible l'antic orgue, fou renovat per l'orguener de Barcelona Gaietà Vilardebò, amb un cost de 3.200 rals. Tot seguit s'inicià la construcció d'un nou orgue que serà estrenat el dia 19 de març de l'any 1884.

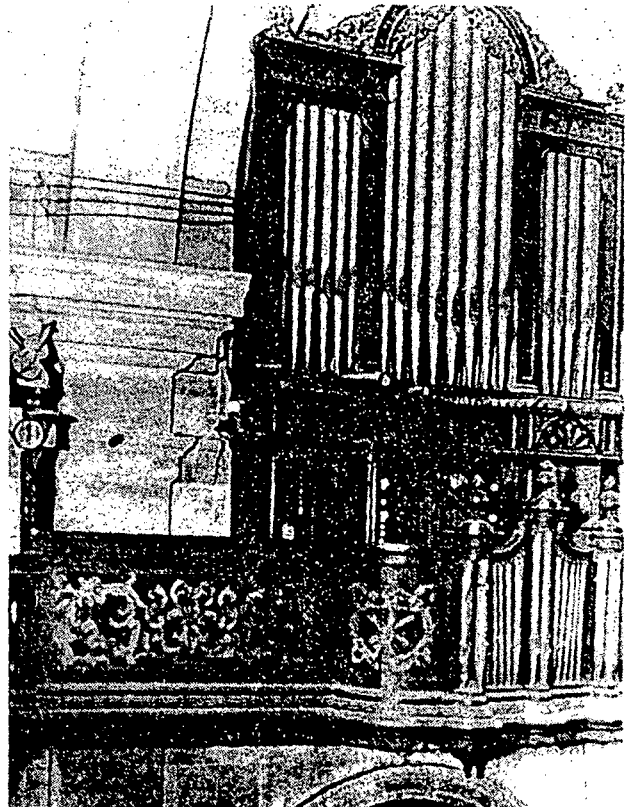
Altar de Sant Vicenç de Paül. Església de Sant Josep.
 Destruït el 1936.
 Fotografia Marià Ribas i Bertran.

Per tal d'evitar irreverències i aïllar el temple dels sorolls del carrer, el 1871 es construí un cancell junt al portal d'entrada.

El 1894 el pintor mataroní Pere Llagostera començà de pintar les parets i voltes de l'interior de l'església. Fou un treball que no s'acabà fins al cap de dos anys.

En 1895 Mn. Valdé, beneficiat de la parròquia, costejà un dels vitralls de la cúpula amb l'escut del Carme. El Dr. Francesc d'A. Viaplana en costejà un altre amb l'escut de la Mercè, també per a la cúpula. Foren obra de l'artista Amigó de Barcelona. En el creuer hi figuren dos altres vitralls, un amb Sant Lluís Rei de França i l'altre amb Sant Genís, aquest últim costejat per Gertrudis Clivillès, Vda. de Marfà. El 1898 el bisbe de Barcelona Dr. Jaume Català i Albosa costejà el vitrall que hi ha en la façana, al damunt del portal principal, donant al cor de l'església, en el qual hi figura el seu escut. Fou també obra de l'esmentat artista Amigó. El 1904 es col·locaren els altres vitralls.

L'any 1904 fou novament pavimentada tota l'església amb ciment pòrtland, així com també el presbiteri i els graons per a pujar-hi. Posteriorment dits graons i presbiteri es dignificaren amb la

Orgue de l'església de Sant Josep. Destruït el 1936.
 Fotografia Marià Ribas i Bertran.

construcció de paviment de granit artificial. La pavimentació anterior era formada per un enllosat de pedres desiguals, algunes amb les inscripcions de les velles sepultures on des de principis del segle XVII, s'enterraven les famílies dels protectors del convent. Al creuer, prop de l'altar de Sant Pere Màrtir, (s'entén, abans d'ésser canviat de lloc), hi havia l'entrada d'una cripta que, passant per dessota del presbiteri, s'estenia per dessota de la capella del Pilar, en la qual hi havia els nínxols que constituïen el cementiri propi dels frares de la Comunitat carmelitana.

Donem un inventari dels objectes de l'antic convent que passaren a la parròquia. Una custòdia d'argent, amb viril, un encenser d'argent, un calze d'argent, una Vera Creu de metall, dos reliquiaris de fusta, dos reliquiaris de metall, un espersori de metall, un copó petit d'argent, un copó gran d'argent, una palmatòria d'argent, molta roba litúrgica, ornaments diversos, etc.

DESTRUCCIÓ DE L'ANY 1936.

El dia 31 d'agost una brigada de quatre homes, per ordre de l'Ajuntament, començà la destrucció dels altars de l'església. El dia 15 de setembre ja estaven destruïts tots menys els del Carme i del Pilar, perquè eren de marbre i es volia adaptar les seves columnes i altres elements per fer-ne una luxosa glorieta als jardins del parc. Es conservaren desmuntats, part dels retaules de Santa Teresa i del Natzarè per tal d'adaptar-los com a marcs per a les portes interiors del Museu. També es salvà la imatge de Sant Vicenç de Paül perquè era obra de Campeny. No per això va rebre bon tracte en els primers moments i per això va quedar bastant mutilada. Posteriorment fou restaurada pel taller Veciana de Barcelona. Es conservaren els setials del presbiteri deixant-los desmuntats. No es tocà la taula de pedra de l'altar major. Els àngels decoratius, de marbre, de l'altar del Carme, mutilats de les ales, es col·locaren sobre uns pedestals d'obra, com estàtues de jardí, al parc. En la sagristia no hi quedà cap rastre del mobiliari ni dels objectes.

La fusta dels altars, confessionaris i de tot el mobiliari s'apilonà en el centre de l'església i s'anà repartint entre la Beneficència, Germanetes dels Pobres i Hospital per a cremar-la com a llenya.

El dia 23 d'octubre s'inutilitzà la porta de la sagristia amb uns sòlids travessers de fusta. L'església des del dia 19 era utilitzada com a garatge municipal. S'arrancà tota la instal·lació elèctrica.

Interior de l'església de Sant Josep a mitjan setembre de l'any 1936. Fotografia Marià Ribas i Bertran.

El dia 5 de novembre es tirà daltabaix la imatge de pedra de Sant Josep, existent en la fornícula de la façana del temple, portant-la al magatzem municipal, instal·lat llavors en el que fou Monestir de Monges Benetes. El mateix dia el mobiliari de la casa rectoral fou tret a fora per tal de destinar la casa per als despatxos de la Conselleria de Cultura. Al damunt de la porta d'entrada es col·locà un cartell pintat sobre un taüler de fusta amb la següent inscripció: "Ajuntament de Mataró. Conselleria d'Economia i Treball, Proveïments, Cultura, Sanitat i Agricultura".

Amb aquests desgraciats esdeveniments enfocats a donar un final tràgic a l'església de Sant Joan i Sant Josep, donem per acabada la nostra breu descripció històrica. Però passat el mal temps el sol tornà a brillar i l'església plena de vida, obrí novament les seves portes.

Marià Ribas i Bertran.